

järke pihta ja k ratses ja karjus ise tulises vihas, et see läbi nagu karu härja healt segada, kelle kallal ta ise on.  tles teine: „Ma olen h rri!“ karjus waht: „wõi oled ja h rgega, siis ja saadanas tahtsid ju käid  rawiia ja kus ma waene siis oleks saand?!” —  tles h rri: „Ma olen jaks!“  tles waht: „wõi on teitid kaks! too teine ka siia, ma annan sellele niisammasuguse keret ie.“ Nairewaht andis pihta lunni arwas ja wiha lahus, siis laskis minna. H rri magas seda keret it mõne päewa maas — aga nairewahile ’pole ta pärast sest asjast sõnagi lausund — mõne muule wist ka mitte.

Kolm reisi selli.

Kolm selli l kswad iheskoos reisima ja tegiwad selle lauba, et mis n’ad luhugil teeniwad, ehl saawad, käid  hetaja  ratarwitawad. Kaks neist oliwad targa ja kawala aruga, aga üks oli lollakas. — Kord tuli mehikestel niisugune libe järg k tte, et enam ei olund leiwu suut it, ega rahakopikat; aga õnneks oli ühel neist weel natuke jahu koti foppis. N’ad tegiwad k he tule üles, tegiwad jahudest koogi ja paniwad k psema. Kaks kawalamat aga l kswad natuke f rwale ja pidasiwad nõu, kuidas kolmandama, kes nende arwates muidugi wäga palju

f i, wõiks hoopis ilma jätta, et tema j n ka enesetele jaoks. N iid ütles üks kawalamatest korraga: Senni, kui kook küpses, heidame käid magama, ja kes meist kolmest kõige kentsakama unenan n ab, saab koogi enesele, teised kaks j awad ilma. N iid heitsiwad käid kolmekeste pitkali, kaks targemad j iwad warsti magama. Kollaka k ht oli aga hirmj ste tiishi, ei wõinud magama j ada, tõusis mõne minuti pärast üles ja pani koogi tule pealt pooltoorelt nahka. Selle peale pani ta ennast sirukile teiste f rwa.

Natukesel aja pärast  rkasiwad kaks targemad üles ja hakasiwad oma unenägusid arutama. Esi-mene ütles: „Ma nägin unes, et taewas oli moees lahti, inglid kandsid mind sinna üles ja ma olen Jumalat ja kõiki p hasid ja nende r dnu näinud ja nende seltsis olund.“ — Teine  tles: „Aga mina nägin, et kuradid mind põrgu wiisiwad ja olen käid seda hirmust piina näinud mis kurjad seal kannatawad — ja sain ka ise seda katsuda!“ — Kolmas tegi ennast magama, nagu ei kuulaks ta midagi. — N iid h lidsiwad n’ad kolmande ka üles ja ütlesiwad: „Meie oleme küll mõlemad nii imelikud unen ud näinud, et kook k guse pärast muidugi meile jäab, — aga siiski tahame sinu unenägu ka kuulda. — See ajas maast üles, kratsis pead ja waatas suure imelspanemisega teiste otja.